

Til udligning af denne pristigning blev der stillet 10 mill. kr. til rådighed for resten af finansåret 1948—49; heraf skulle 8,2 mill. kr. anvendes af handelsministeriet til yderligere nedsettelse af smørprisen for børn under 15 år, medens 1,8 mill. kr. anvendtes til en smørrabatordning for rentemodtagerne.

Med bevillingsmyndighedernes godkendelse er smørrabatordningen for børn fortsat i 1949—50, og en rabatordning for rentemodtagerne, der dækker merprisen på smørret, vil — efter at smørret pr. 1. juli 1949 er faldet med 0,50 kr. pr. kg — kunne gennemføres ved et eengangstillæg på 5 kr. til enlige rentemodtagere og 10 kr. til ægtepar.“

Udgifterne ved lovforslagets gennemførelse var anslået til 6,9 mill. kr., hvoraf staten skulle bære 4,8 mill. kr.

I det folketingsudvalg, der fik lovforslaget til behandling, opnåedes der enighed om dets gennemførelse med de foran nævnte ændringer. I betænkningen udtales, at udvalget har haft „samråd med socialministeren om det principielle spørgsmål om eengangstillægget. Udvalget har erklæret sig tilfreds med ministerens udtalelse om, at såfremt ikke ydre forhold betinger eengangstillæg, vil ministeren følge folkeforsikringslovens § 85, hvorefter regulering af renten efter pristal kun finder sted een gang om året.“

Til lovforslagets 2. behandling stillede medlemmer af Danmarks kommunistiske parti udenfor betænkningen en række ændringsforslag, hvorefter for det første personer, der oppebærer alders- eller invaliderente, samt dermed ligestillede kronisk syge i december 1949 skulle have udbetalt et ekstraordinært beløb af 100 kr. for en enkelt rentemodtager og 170 kr. for ægtepar, når begge ægtefæller oppebar rente. Herfra var dog undtaget aldersrentemodtagere på alderdomshjem samt rentemodtagere, der ikke havde forsørgerpligt overfor andre, og som for offentlig regning eller for en sygekasses regning var indlagt på en helbredelsesanstalt el. lign. Til aldersrentemodtagere på alderdomshjem skulle i december ydes et ekstraordinært tillæg til lømpepengene på 20 kr. til hver, dog kun forsåvidt de pågældende ikke havde særlige indtægter og heller ikke formue.

Dernæst foresloges det, at grundbeløbene til alders- og invaliderentemodtagere fra 1. januar 1950 i alle tre kommunegrupper skulle forhøjes med 24 kr. månedlig for et ægtepar og 16 kr. månedlig for en enkelt rentenyder, at lømpepengene til rentemodtagere på alderdomshjem skulle forhøjes med 2½ kr. månedlig i alle tre kommunegrupper, samt at den i folkeforsikringslovens § 85 foreskrevne pristalsregulering af rentebeløbet m. v. fremtidig skulle finde sted kvartalsvis.

Efter at de fra kommunistisk side stillede ændringsforslag var forkastet (kun kommunisterne stemte for dem) og de i